

SOR EULÀRIA ANZIZU I SOR PIERRETTE PRAT, CLARISSES NOTABLES DEL MONESTIR DE PEDRALBES

JOSEP LLUÍS BRONCHAL

Vista aèria del conjunt monàstic de Pedralbes (Barcelona). En el primer terme hi ha el convent nou de les monges. El van estrenar l'any 1983

El 15 de febrer de l'any 2025 la comunitat de clarisses de Pedralbes va ser notícia perquè les tres darreres religioses que hi restaven se'n van anar a la fraternitat del mateix orde, a Vilobí d'Onyar (La Selva), per manca de vocacions i de relleu generacional.

El monestir de Pedralbes fou fundat per la reina Elisenda de Montcada, darrera esposa del rei Jaume II d'Aragó. S'hi col·locà la primera pedra el 26 de març de 1326, i se'n féu una inauguració provisional el 3 de maig de 1327, amb la dedicació del temple i la creació de la primera comunitat de catorze clarisses, procedents del convent de Sant Antoni i de Santa Clara de Barcelona. Per tant, ens trobem a les portes de la commemoració del setè centenari de la seva fundació. Al llarg d'aquests segles han passat per Pedralbes moltes generacions de clarisses, tant de procedència noble com humil, que hi han deixat una petjada espiritual.

Ara ens detenim en dues de les clarisses més remarcables del darrer segle i mig en aquest monestir. Ens referim a sor Eulària Anzizu i Vila (1868-1916) i a sor Pierrette Prat i Galindo (1927-2014). Sortosament hem conservat de totes dues les dades biogràfiques més rellevants, alguns escrits seus i el testimoni dels seus coetanis, gràcies als quals podem reconstruir bastant fidelment la seva trajectòria vital. Ambdues clarisses van deixar una forta empremta en el si de la comunitat, i considero que val la pena de recuperar la seva memòria i difondre el seu llegat. De fet, totes dues van viure a Pedralbes un període que abasta vuitanta-tres anys. Sor Eulària hi va viure 25 anys (de 1889 a 1916), i sor Pierrette 57 anys (de 1957 a 2014).

El claustre, amb el campanar al fons

SOR EULÀRIA ANZIZU I VILA

Mercè Anzizu i Vila va néixer el 18 de maig de 1868 a Barcelona. Era filla d'Ignasi Anzizu i Girona i de Josefa Vila i Bacigalupi, ambdós relacionats amb les famílies més destacades de l'època, com els Girona i els Güell. Els Anzizu provenien del País Basc, i s'havien instal·lat a Catalunya a principis del segle XIX.

La mare va morir ben aviat, i el pare quan ella tenia deu anys, del qual va heretar la fe religiosa. Llavors la Mercè passà a viure sota la tutela dels avis materns Manuel Vila i Josefa Bacigalupi. L'àvia, una dona de cultura i sensibilitat artística, la va marcar en el caràcter i educació humanística; a més, fou per a ella una segona mare. Al cap de cinc anys van morir els avis materns, com també l'àvia Girona (vídua de l'avi Anzizu), amb qui la Mercè havia anat a viure. Totes aquestes pèrdues successives la marcaren profundament i li deixaren un rastre de tristor. Es va quedar a viure al seu pis, sota la custòdia d'un tutor legal, mossèn Matias Padró, i la protecció de l'oncle patern, Joan Anzizu.

Referent a la seva formació, cal dir que no va anar a cap institució escolar, sinó que assistí a un petit centre educatiu que regentava una mestra, Aurora Vives, ben a prop d'on vivia, on va aprendre les disciplines elementals i on se li va despertar la curiositat per l'estudi, que en el futur donà fruits en diversos àmbits, d'acord amb les seves innates aptituds autodidactes.

Campanar, portalada i part de la façana de l'església

La Merceneta Anzizu, de nena

La jove Mercè Anzizu

tectura, pintura, poesia i religió. Mercè es féu íntima amiga d'Isabel Güell i López (1872-1956), i amb ella compartí afició per les arts, la literatura i la música, que l'acompanyaren per sempre més.

De ben jove, Mercè Anzizu va publicar poesies als diaris de l'època, participà en certàmens literaris i en les campanyes político-religioses. Es relacionà amb membres destacats de la Renaixença, com Jacint Verdaguer i Jaume Collell. Aquest es convertí en el seu director espiritual i mentor quan ella tenia setze anys. Ell, de seguida es va adonar dels grans dots intel·lectuals de la seva pupilla, que potencià en el futur amb uns resultats extraordinaris; també es veié en l'obligació d'encarriolar-la cap a les lletres i cap a la religió.

Al canonge Collell devem un notable *Estudi biogràfic de l'Anzizu*¹, que aparegué pòstumament l'any 1919 en el volum de Poesies, de sor Eulària Anzizu. Gràcies a aquest interessant estudi i a la seva relació personal, descobrim, entre altres coses, les intuïcions primigènies de la seva vocació franciscana, que esclatarà durant un viatge que féu a Itàlia² entre finals de 1887 i principis de 1888, quan tenia dinou anys. Resulta que, havent-se assabentat ella que mossèn Jaume Collell anava a Roma, com a delegat diocesà amb motiu de les festes del Jubileu Sacerdotal del papa Lleó XIII, li demanà si podria anar-hi amb ell.

La delegació fou rebuda pel Papa, i aquest encontre fou un dels episodis més emotius del viatge. Mentre eren arreglats a banda i banda de les lògies vaticanes, passà Lleó XIII davant la colla de catalans, i mossèn Collell assenyalà la Mercè com a mereixedora d'especial benedicció. El Papa li adreçà unes afectuoses paraules, fent-li au-

1. Jaume COLLELL. *Estudi biogràfic de sor Eulària Anzizu i Vila*, dins *Poesies de sor Eulària Anzizu i Vila*. Vic, Tipografia Balmesiana, 1919, pp. 153-192.
2. *Ibid.* Sobre el viatge a Itàlia; pp. 164-168.

guris de felicitat temporal i eterna. Quan ja se n'anava, tot de sobte, es girà, i mirant-la fixament, li posà les dues mans al cap i li digué: «Altra volta ti benedico.» Ella no pogué contenir-se i rompé a plorar.

Una altra etapa decisiva fou la del viatge a Assís —bressol de Francesc i Clara—, on ella i Collell arribaren la nit del 20 de gener de 1888. Des de l'estació, i a la sortida del sol, s'adreçaren a la Basílica de Santa Maria dels Àngels. Allí, mossèn Collell celebrà la missa en la icònica capella de Santa Maria de la Porciúncula, i no hi ha cap dubte que fou allí on florí la vocació franciscana de Mercè Anzizu. Visitaren també el Santuari marià de Loreto.

Poc temps després del viatge a Itàlia, ella declarà a Collell que volia esdevenir clarissa a Pedralbes. El dia 20 de juny de 1889 hi ingressà com a postulant, on vestí l'hàbit de clarissa el dia 4 d'octubre, festivitat de sant

Mercè Anzizu ingressa al monestir de Pedralbes, 20 juny de 1889

Francesc. El dia 6 de novembre de 1890 féu la professió solemne. Serà al monestir de Pedralbes, on amb el nom d'Eulària Anzizu —en honor a la santa barcelonina— desenvolupà la seva activitat intel·lectual en tres àmbits fonamentals: com a arxivera, com a historiadora i com a poetessa. També escriví diversos llibres de temàtica religiosa, i gràcies a l'aportació de la seva fortuna personal es pogué restaurar el temple del monestir i algunes altres dependències més.

Sor Eulària, per suggeriment de Collell, empenqué l'ordenació del riquíssim arxiu històric de més de 2.000 pergamins i lligalls. També confeccionà un índex general de l'arxiu per a facilitar-ne la consulta. I finalment, gràcies a aquesta tasca prèvia, redactà la primera monografia històrica, amb uns criteris científics i crítics sobre el cenobi, que titulà: *Fulles històriques del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes*³, aparegut el 1897, i que durant dècades ha estat l'únic volum de referència sobre la seva història. Fins i tot, algunes historiadores actuals li han reconegut els seus mèrits.

Sor Eulària Anzizu va publicar i deixar enllestides altres obres i opuscles, totes d'índole religiosa. Cal remarcar especialment *Vida de sant Josep Oriol*, escrita amb motiu de la seva canonització (1909). I pòstumament aparegueren els seus volums: *Poesies i Santa Clara d'Assís* (1919). I *Llegendari franciscà* (1928). Probablement aquest fet no ha afavorit la recepció i valoració de la seva obra, que fins als darrers anys no ha estat valorada i analitzada en profunditat per diverses estudioses, principalment per Maria

3. Sor Eulària ANZIZU. *Fulles històriques del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes*, amb un pròleg de Mn. Jaume Collell, canonge de la catedral de Vic. Barcelona-Sarrià. Estampa de F. Xavier Altés, 1897. (Reedició facsímil, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2007. Amb un pròleg d'Anna Castellano i una introducció de sor Pierrette Prat).

Sor Eulària Anzizu, al claustre de Pedralbes

Carme Bernal i Creus⁴, i també per les valuoses aportacions d'Anna Castellano Tresserra i de Carme Aixalà i Fàbregas⁵.

Sor Eulària es reconeixia i es va considerar sempre poetessa, des que va començar a publicar poemes a divuit anys fins a final de la seva vida. Hi hagué un primer intent d'editar en un sol volum la seva poesia, a l'estiu de 1891, poc després de la seva professió, per part de Joan Baptista Altés, escriptor i col·laborador de l'editorial religiosa La Hormiga de Oro. L'esmentat capellà va adreçar

4. Maria Carme BERNAL CREUS, (amb la col·laboració d'Anna Castellano-Tresserra i d'Ignasi M. Anzizu Furest). *Eulària Anzizu. Poetessa, arxivada i historiadora. Estudis i textos*. Vic, Eumogràfic, 2013, 150 pàgines.

5. Maria Carme BERNAL CREUS — Anna CASTELLANO-TRESSERRA — Carme AIXALÀ. *Dones silenciades. El llegat de sor Eulària Anzizu (1868-1916) al monestir de Pedralbes*, Barcelona, Ajuntament de Barcelona, 2018, 214 pàgines.

una carta a Jacint Verdaguer, demanant-li la seva activa col·laboració en la correcció dels poemes i en la redacció d'un pròleg. Quan el canonge Collell es va assabentar d'aquest projecte s'hi va oposar frontalment. No fou fins a tres anys després de la mort l'Eulària Anzizu que Jaume Collell publicà, a Vic, un volum amb el títol *Poesies* (1919). Segons el canonge, el manuscrit original li fou lliurat per la clarissa poc abans de la seva darra malaltia. El poemes són datats i ordenats cronològicament, si bé es van suprimir algunes de les composicions més abrandades de tema patriòtic, coincidint amb el criteri de les monges de Pedralbes.

L'estudiosa Maria Carme Bernal⁶ classificà les cinquanta-set poesies del volum en quatre seccions. Primerament hi ha les composicions de caire apostòlic per a promoure les devocions de l'època. Segonament vénen les de temàtica mariana. En tercer lloc tenim les poesies patriòtiques. I en el darrer i quart apartat —sens dubte el més interessant de tots— trobem les composicions de caràcter religiós i místic, les que traspuen el seu jo més íntim i també autobiogràfic. És en aquestes poesies on la Mercè (després sor Eulària) ens mostra la seva ànima i els seus sentiments més profunds i on també expressa amb sinceritat les seves aspiracions místiques.

La poesia de sor Eulària Anzizu va estretament lligada a la de Jacint Verdaguer. Mossèn Cinto va conèixer la Merceneta quan aquesta tenia tretze anys. Tots dos es movien en uns mateixos cercles familiars dels López i dels Güell, al Palau dels marquesos de Comillas, i també a la Torre Satalia, de Pedralbes. La jove Anzizu admirava Verdaguer i el seu model poètic. És evident que seguia de prop el seu mestatge i se'n considerava deixebla. Es conserven poesies de Verdaguer copiades per ella, la qual cosa demostra la seva influència directa, tant en els temes, la mètrica i les figures poètiques místiques. L'obra *Idillis*

6. Maria Carme BERNAL CREUS (2013), especialment les pàgines 35-38.

i *Cants místics* (1879) va ser un dels seus llibres de capçalera preferits, i que més la va influir en la inspiració i el desplegament de la seva poesia mística. Hi ha constància que sor Eulària coneixia la poesia dels millors autors i autores, tant de la tradició mística hispana (Ramon Llull, Sant Joan de la Creu, Santa Teresa de Jesús...) com de l'europea.

Seria molt desitjable que es tornés a reeditar íntegrament el volum *Poesies*, incloent-hi totes les altres d'inèdites que s'han conservat manuscrites en diverses llibretes a l'arxiu del monestir de Pedralbes. Considero que recuperar la totalitat del corpus poètic de sor Eulària Anzizu, no solament seria un acte de justícia envers ella sinó una de les millors aportacions que tindriem per tal de conèixer a fons el seu itinerari espiritual.

Serveixi aquesta petita composició, CORONABERIS, del juny de 1890, com a mostra de la seva poesia mística⁷:

No em feu frisar, Vida mia,
no em feu plorar, mon Amor,
coronau-me prompte, prompte;
si no, em moro de tristor;
dau-me corona d'espines,
no me la doneu pas d'or;
jo vull la que Vós portàveu
per saber vostre dolor,
si feria, que fereixe,
iprou tinc ja ferit lo cor!

Sor Eulària tenia una salut fràgil, probablement de procedència congènita i afavorida per les duríssimes condicions de la clausura. A mitjan juliol de 1915, quan feia 25 anys que professava a Pedralbes, se li va declarar i accentuar una insuficiència cardíaca. La malaltia es va anar agreujant, i va morir la matinada del dia 5 de març de 1916, a

7. Sor Eulària ANZIZU i VILA. «Poesies» de sor Eulària Anzizu i Vila, monja clarissa del Monestir de Pedralbes, amb un Estudi biogràfic escrit per lo reverend senyor D. Jaume Collell, ardiaca de la catedral de Vic. Vic, Tipografia Balmesiana, 1919, pàgina 40.

l'edat de quaranta-vuit anys. Una clarissa de Pedralbes, sor Assumpció Estrada i Renom, autora d'uns *Apunts biogràfics de sor Eulària Anzizu i Vila*, manuscrits i encara inèdits⁸, ens ha deixat un emotiu relat dels seus darrers dies, on resta ben palesa la serena acceptació del seu proper traspàs. Hi ha un detall colpidor dels seus darrers moments. Com sigui que no podia romandre enllitada pel fort dolor, sor Eulària va afrontar la mort asseguda en una butaca, sense deixar anar de la seva mà el simbòlic ciri que ella mateixa demanà per sortir, com les verges prudents de l'evangeli, a l'encontre de Jesús, el seu Espòs.

L'any 2013, sor Pierrette Prat va escriure, en nom de les germanes clarisses de Pedralbes, unes paraules referides a la seva antecessora sor Eulària⁹:

«Sor Eulària no es deixava portar per una pietat sensible, ans va manifestar una heroica fortalesa quan, amb molta freqüència, l'encerclaven espesses nuvolades que enfosquien el seu camí, il·luminat només per la fe. [...] La nostra Eulària era una gran mística, però una mística que tocava de peus a terra. Era una persona realista, i tenim bona mostra de la seva clarividència: estimava la família i la seva pàtria. Sentia passió pel que és natura i art. Li dolia la injustícia, era altruista, ho donava tot. Podem dir que estava ben arrelada en el món. Era d'aquest món real, i el món li agradava; però rebutjava el costat opac del món.»

Tinc la profunda convicció que tant sor Eulària com sor Pierrette compartien uns mateixos ideals espirituals, tot i les seves diferents sensibilitats i èpoques en què van viure.

8. Assumpció ESTRADA RENOM. *Apuntes biogràfics de sor M. Eulària Anzizu Vila, religiosa de Sta. Maria de Pedralbes* (1916?). *Libreta manuscrita por una religiosa de Pedralbes a la muerte de sor Anzizu*. Es conserva a l'arxiu de sor Eulària Anzizu, al Monestir de Pedralbes. (Seria molt desitjable que aquest manuscrit veiés la llum en reproducció amb la corresponent versió catalana).

9. BERNAL CREUS (2013), Epíleg: *Testimoniatge de la comunitat de Pedralbes*, pàgines 129-131.

SOR PIERRETTE PRAT I GALINDO

Sor Pierrette Prat, vestida de blanc (o de núvia) en la seva professió (1958)

Sor Pierrette Prat, que va arribar a ser abadessa durant diversos mandats (1972-1975, 1988-1997 i 2004-2007), va néixer el 28 de febrer de 1927 a Talteüll (Tautavel), a la Catalunya del Nord. Devem les seves dades biogràfiques a la seva germana Janine¹⁰. El seu pare es deia Francesc Prat i Godayol, natural de Torelló, nascut el 1894, i la seva mare Felicitat Galindo i Segarra, nascuda a Cabanes (Castelló) el 1902. Es van conèixer a França, que és on ell vivia. Sabem que ell havia quedat orfe de pare i mare, amb sis germans més. Llavors van ser repartits entre diferents famílies o llocs. Ell i el seu germà Ramon (de quatre i sis anys) van ser recollits pels Germans de les Escoles Cristianes La Salle, de Manlleu. En

10. *Esbós biogràfic de sor Pierrette Prat*, per la seva germana Janine Prat, dins *Homenatge a sor Pierrette Prat. Clarissa i abadessa del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes*, pp. 11-20. Presentació i coordinació de Josep Lluís Bronchal. Barcelona. Ho edità: Amics i amigues de sor Pierrette Prat, 2016, 81 pàgines.

Ramon s'hi va quedar i va dedicar tota la seva vida a l'ensenyament. En Francesc (a divuit anys), com que no tenia fe ni vocació religiosa, va anar-se'n tot sol i sense res, i es va encaminar a peu fins a França, on es va establir.

La Pierrette va començar a anar a l'escola infantil, completant tots els cursos. Era molt llesta i intel·ligent en totes les matèries. Posteriorment va continuar formant-se, tant amb l'ajuda de la seva professora *mademoiselle* Jordà com pel seu compte. L'escola era laica i no hi havia l'assignatura de religió sinó que s'hi exaltava la República i la Pàtria. El català era prohibit a l'escola, i si algú el parlava el castigaven. Hi havia un lema ben visible que deia: «Soyez propres, parlez français» (Sigueu nets, parleu en francès). Això revoltava la Pierrette, perquè s'estimava molt el català.

Tenia un caràcter fort, s'exigia a si mateixa, però era indulgent amb els altres. Era compassiva, visitava els malalts i es feia estimar de tothom. Ja de ben petita tenia sentiments religiosos i llegia llibres de formació. Quan va descobrir —cap a quinze anys— la vida de sant Francesc i de santa Clara va expressar el seu desig d'esdevenir clarissa. Llavors Jacques Llopet, el capellà del poble, li va recomanar que anés a conèixer les clarisses de Perpinyà. A partir de setze anys s'hi va relacionar, mentre va viure a França. Freqüentava l'església parroquial de Talteüll, i a divuit anys va fer la primera comunió i confirmació al mateix dia. A partir d'aquest moment va fer-se més evident la seva vocació religiosa. Va esdevenir catequista de la parròquia, amb altres activitats, com dirigir el cor, tocar l'harmonium, fer de lectora, sagristana, i també anotava els casaments, batejos i defuncions. El capellà Llopet la va ajudar molt en el seu discerniment espiritual i vocació. En canvi, el seu pare es va mostrar sempre en contra de la seva inclinació religiosa. Tot i així, la relació familiar entre els pares i les dues filles, Pierrette i Janine, va ser sempre molt bona i s'estimaven tots quatre.

A l'estiu de 1946, quan la Pierrette tenia dinou anys i es trobava en companyia de la seva germana Janine, va viure una experiència inefable que la va marcar per sempre més. Va tenir un estat de consciència que la va sacsejar profundament, com si perdés els sentits, fosa en un Amor immens, indescriptible. Ella l'anomenà senzillament «misteri».

L'any 1952 la Janine va anar, per insistència de la Pierrette, al Congrés Eucarístic Internacional, de Barcelona. Després, en un casament de cosins germans, la Janine va conèixer en Pere, el seu futur marit. L'Abbé Llopet els va casar a l'abril de 1953 i es van quedar a viure a Barcelona. La Janine passava un mes aquí i un altre anava tota sola a Talteüll a visitar els pares i la Pierrette, fins que l'Abbé Llopet els va convèncer de reunir-se tota la família i deixar França. El dia 11 de setembre de 1956, doncs, van arribar a Catalunya, i van anar a viure tots a Viladecans.

La Pierrette va col·laborar a la parròquia del poble fent-hi catequesi. En cap moment abandonà la idea de fer-se clarissa. Va viure amb els pares i germana uns sis mesos, fins que el 25 de març de 1957 va fugir de casa per a ingressar al monestir de Pedralbes. El pare Francesc, quan s'assabentà de la seva absència definitiva, arrencà a plorar; un home a qui mai cap familiar no havia vist plorar. La Pierrette tenia trenta anys i va adoptar, al convent, el nom de Maria Lourdes, en la seva professió el 25 de març de 1958; però després del Concili Vaticà II adoptà altra vegada el seu nom de pila: Pierrette.

Fins aquí les seves dades biogràfiques més essencials. Però, com era realment sor Pierrette? Tenim la sort de conservar fins a dotze testimonis escrits de persones que la coneixien i tractaren, i ens han aportat els seus valuosos comentaris. A partir d'alguns

Sor Pierrette Prat amb Carolina Camañes. Gener de 1995

d'aquests testimoniatges aniré afaïçonant la seva figura i retrat.

— En primer lloc parlaré de la meua coneixença personal amb sor Pierrette. La impressió de la meua primera trobada amb ella fou de sorpresa i admiració. Ella em coneixia prou, perquè des d'infant jo havia fet d'escola a l'església de Pedralbes, i posteriorment de guia del claustre. Amb la meua família vivia a tocar del monestir. M'atengué d'una manera exquisida, com si em conegués de tota la vida, lluny de formulismes, i s'interessà per mi i la meua vida amb un interès autèntic. Com vaig escriure en el volum d'homenatge a ella, que vaig coordinar, publicat l'any 2016¹¹: «M'impactà la seva manera de ser: oberta, senzilla i afectuosa. Transmetia

11. *Homenatge a sor Pierrette Prat*, ibid., pp. 7-9 i 21-25.

Sor Pierrette Prat amb sor Montserrat Casas

una gran pau i serenor. Se la veia immensament feliç. No pretenia convèncer de res a ningú, però parlava amb passió de la seva vocació religiosa i de Jesús amb tota naturalitat. [...] Era una clarissa lliurada completament en cos i ànima a la vida contemplativa, profundament enamorada de Jesús, però sense afectació ni beateria, i això la feia molt singular. [...] Va ser una entusiasta del Concili Vaticà II, i estava convençuda que l'Església catòlica s'havia d'adaptar als nous temps i que havia d'actualitzar el missatge cristià, amb un protagonisme més gran de la dona.»

Hi ha una declaració de sor Pierrette, recollida en el seu testament espiritual, que expressa ben clarament el seu ideal en el si de l'orde¹²: «Nosaltres, tot i que vivim en el monestir, més que monges som germanes, per la nostra condició de franciscanes. Francesc i Clara no volien ser monjos, sinó germans.» La diferència és notable, i

12. *Ibíd.*, pp. 67-69.

aquesta és l'actitud que transmetia a les seves germanes clarisses a través del seu amor.

Alguns dels testimonis recollits són coincidents en determinats aspectes. Aquí en recolliré sols alguns dels que m'han semblat ben significatius del seu tarannà:

— El caputxí Josep Maria Segarra la retrata d'una manera magnífica a través d'alguns trets¹³: «De seguida vam sintonitzar. La Pierrette era més gran que jo, però jo la considerava molt com de la meua edat. Amable i comunicativa, amb aquella manera de ser tan afectuosa i cordial, enamorava tothom. [...] “Quan mirant cap avall, em veia amb l'hàbit franciscà —aleshores, al monestir no existien els miralls—, estava tan contenta que tenia ganes de dir-ho a tot-

hom”, em comentava. [...] Quan parlàvem de sant Francesc i de santa Clara, s'enardia, vibrava. [...] Quan un cop nomenada abadessa del cèlebre monestir, li deia en broma on havia posat el bàcul, ella m'ensenyava una escombra i em responia que aquell era el seu bàcul. I no eren paraules.»

— La Carolina Camañes, doctora en Belles Arts, en una tesi sobre la conservació i restauració del monestir de Pedralbes, i alhora restauradora de diverses obres d'art del cenobi, explica una anècdota d'una gran humanitat¹⁴: «Recordaré amb un gran somris i una llàgrima alhora un dia que vaig arribar, com sempre, al monestir, i ella em va veure des de l'altre extrem del grandíssim claustre... i va arrencar a córrer cap a mi amb els braços oberts..., voleiant-li el vel —com si fossin unes trenes— i el cordó blanc del seu hàbit com les cordes de saltar. Va arribar vora meu i em va donar una gran i inoblidable abraçada, tot esbufegant per la carrera i

13. *Ibíd.*, pp. 39-43.14. *Ibíd.*, pp. 47-49.

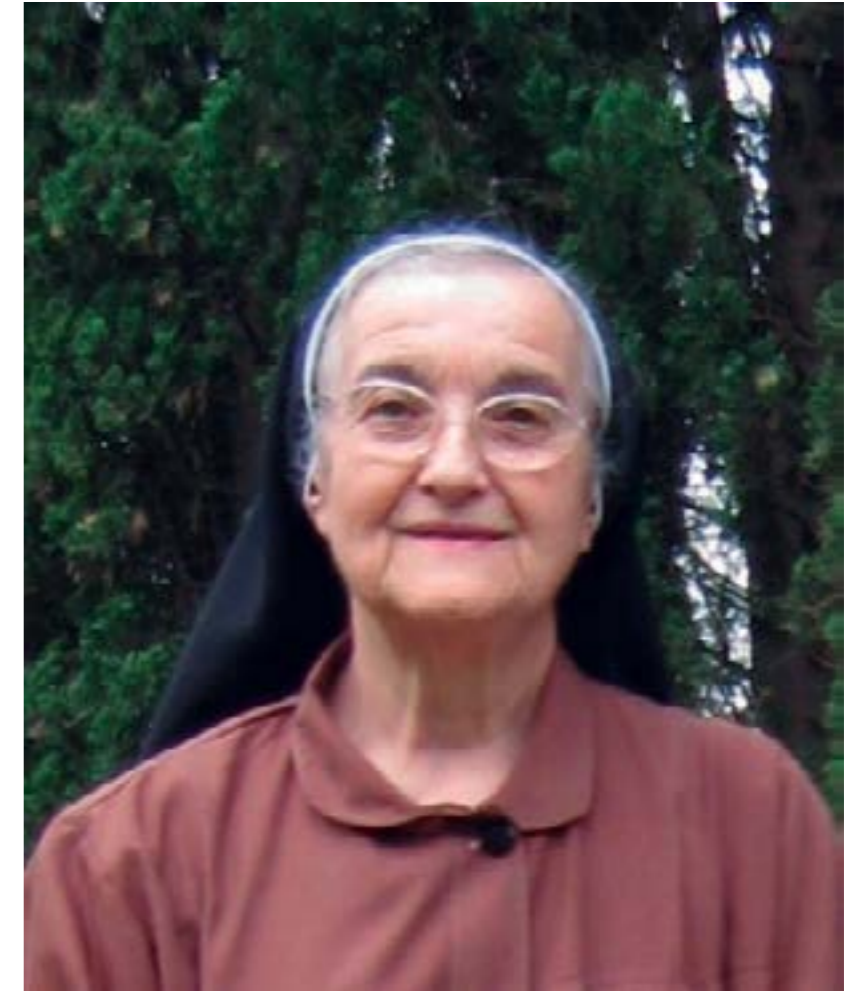
amb la cara riallera i envermellida d'una nena juganera.»

— L'Ignasi M. Anzizu, nét-nebot de sor Eulària Anzizu, el 5 de juliol del 2014, el mateix dia del traspàs de sor Pierrette, va escriure¹⁵: «¿D'on treia, la Pierrette, aquella força interior tan increïble? El seu secret, el seu tresor amagat, no era alguna cosa. Era una persona... Tenia un nom: el del seu germà Jesús. D'ell va mirar de copiar-ne el model, el seu estil de vida.»

— L'Ester Romero i en Francesc Graner, en l'article obituari, aparegut a *Catalunya Cristiana* el 20 de juliol del 2014, deien entre altres coses¹⁶: «Sor Pierrette era alegre, tenia una mirada clara i neta, un somriure franc i acollidor, saviesa i senzillesa a l'hora de transmetre el seu pensament. Quantes persones han viscut un autèntic enamorament de Jesús a través de la proximitat i la tendresa de sor Pierrette!»

— Finalment, l'abadessa sor Montserrat Casas, que la va succeir, en nom de les seves germanes de comunitat va recordar els seus inicis a Pedralbes¹⁷: «Tothom quedava corprès del seu caràcter joiós, optimista, obert, lliure. De joveneta era ja ella la qui animava i alegrava les nostres recreacions. En les festes de la comunitat era també la primera a posar-se a dansar. Tot i que les seves forces eren molt minses; era molt treballadora, i sempre es posava al costat de les germanes que tenien més feina.»

I ara, ja per acabar, em sembla haver demostrat que tant sor Eulària Anzizu com sor Pierrette Prat van brillar amb llum pròpia, cadascuna en el seu moment històric i amb unes característiques específiques. El

15. *Ibíd.*, pp. 55-56.16. *Ibíd.*, pp. 57-60.17. *Ibíd.*, pp. 61-63.

Sor Pierrette Prat al jardí del seu convent

seu record perdurarà en la història recent de Pedralbes, i és cosa obligada la de conservar el seu llegat. Considero que totes dues es mereixen tenir un espai propi al monestir on van residir, que expliqui als visitants i interessats la seva trajectòria, tant la humana com l'espiritual.

Pedralbes no solament és història, pedres boniques i art, sinó que essencialment és un àmbit meravellós, on ha existit una tradició espiritual secular, amb una majoria de clarisses anònimes, però que juntament amb d'altres —sense proposar-s'ho— han deixat també un rastre de llum i d'amor que no s'ha apagat mai i que perdurarà en la memòria de tots aquells i aquelles que estimem el monestir de Pedralbes. ❖